

ДЪЛЪ III

СТИХОТВОРЕНИЕ.

Кога на 1853 год. ми дойде се въ едно време печално извѣстіе за преждевремечна-та смъртъ на двоица отъ наши-тъ най-надежны млабы—смъртъ коя послѣдовала въ Прага и въ Венеція,—тогава азъ успѣхъ въ себе си таково силно душевно потрясеніе, кое може да разумѣе само онъ човѣкъ, кой е ималъ злочестіе да изгуби пріятели, които онъ отъ все сѣрдце е обичалъ за нѣхна нравственна чистота.—Нито до тогава, нито пакъ послѣ съмъ ималъ приязаніе да пиша стихове, къ въ това извънредно душевно настроеніе, умысленъ, подъ спѣнка-та на едно дърво въ градина-та, надраскалъ съмъ надъ кора-та на една книга, която са прилучи въ то ерѣме въ ръцѣ ми, прилагаемо-то тука възпоминаніе въ такъвъ видъ, въ какъвъ-то тука са види. Азъ го не наричамъ, нито Ви го пращамъ Стихотвореніе. Изъ като наредждахъ сега нѣ си, случайно заблѣхъсихъ тѣзи драскания речена-та книга, и менъ дойде желаніе да спомя пакъ свои-тъ умрѣли пріятели и съученицы, като имъ повторѣ тѣхъ исти-тъ думы: